

PASQUINS

DE CULTURA CRISTIANA I ROMANA

XIII.- Dues vegades coronat

Com a la resta de sants, també a sant Llorenç se'l sol representar aureolat amb una corona lluminosa.

Abans que res, recordem que se la va ben guanyar per patir un martiri especialment cruel: ser rostit a foc lent sobre unes graelles. El fet que a mig cuire suggerís al botxí que el *“girés de l'altre costat”* i que després li aconsellés *“tastar-ne la carn, per comprovar si era més gustosa rostida o crua”*, no devia pas ajudar a fer més passador el suplici. De fet, allò que va acabar amb sarcasmes ja havia començat amb una ironia que devia treure de polleguera el prefecte romà. El governant havia exigit a Llorenç que com a diaca i tresorer principal de l'església de Roma li lliurés totes les riqueses materials acumulades. I Llorenç se li va presentar l'endemà amb un munt de pobres, malalts i afligits. Segons ell, eren la riquesa principal que hi havia a la ciutat...

Al *Llibre de les corones*, i una mica més avall de les frases transcrites, Prudenci escriu el següent tot dirigint-se al màrtir:

“Adscrit allí [al cel] com a veí de la ciutat inenarrable, damunt les altures on es congrega el senat etern, portes corona cívica”. (Peristéphanon II, versos 554-556).

Així doncs, dues corones per a sant Llorenç: una lluminosa i l'altra... pagana. Perquè llegim a Aulus Gelli (*Nits àtiques* V,6) que la *corona cívica*, feta amb fulles d'alzina o de roure, era una altíssima distinció que un ciutadà romà donava a un conciutadà per haver-li salvat la vida en un combat.